

Alvar en Ardis en het Avondrood

Emma Storris

Alvar en Ardis

en

Het Avondrood

Copyright © Emma Storris, 2024

Uitgeverij Terra Perdita
post@terraperdita.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 9789492502988

www.storris.com

Voor mijn moeder en mijn oma,

twee superoma's zoals elk kind die zou moeten hebben.

Inhoud

1. Voordat we beginnen	9
2. Oma op de kast.....	13
3. Kaarten van over de hele wereld.....	23
4. Mooie pleinen en kamelenmelk	29
5. Cor de Kraai.....	35
6. Kangoeroes en kiwi's	39
7. Waar is Oma?	47
8. Oma heeft hulp nodig	51
9. Alvar en Ardis bedenken een plan	55
10. Go west.....	63
11. Hoe vinden we Oma?.....	71
12. Hulp uit onverwachte hoek.....	77
13. Oso Bay Wetlands Preserve	83
14. Huize Avondrood	93
15. Missie Onmogelijk.....	105
16. Komen ze ooit nog thuis?.....	113

1. Voordat we beginnen

Het lijkt me handig om, voordat je verder leest, even iets uit te leggen. Degenen die het eerste Alvar en Ardis boek lazen, weten dit al, maar er zijn vast mensen voor wie dit het eerste boek van mijn hand is. Het zal je misschien opgevallen zijn dat in veel boeken voor mensen van jouw leeftijd afbeeldingen te vinden te zijn. In dit boek is dat niet het geval. Hier vind je alleen woorden en af en toe een lege bladzijde.

Dat heeft een reden. Toen ik jouw leeftijd had, vond ik het nogal irritant als er plaatjes in een boek stonden. Je kon er namelijk donder op zeggen dat alles in de tekst er in mijn hoofd totaal anders uitzag.

Met films die gebaseerd zijn op boeken die ik heb gelezen, heb ik dat ook. Ik kan echt een compleet ander beeld in mijn hoofd hebben van de karakters en omgeving. Vaak worden die beelden dan vervangen door degene op het witte doek. Dat vind ik eigenlijk vervelend, want ik ben dol op mijn eigen fantasie.

Daarom heb ik ervoor gekozen om geen illustraties in dit boek op te nemen. Op die manier kunnen de lezers van dit boek echt hun eigen beeld vormen van het verhaal.

Kortom, geen plaatjes in dit boek. Wat je wel zult vinden, zijn lege bladzijdes met onderaan een prompt. Een prompt is een aanwijzing die je vraagt iets te doen. In dit geval vraagt het boek je te tekenen – of op een andere manier uit te beelden – hoe iets er uitziet in jouw hoofd.

Zeg bijvoorbeeld dat ik je vertel dat er een roze olifant in je achtertuin staat. De kans is enorm dat je nu meteen een beeld in je hoofd krijgt. Als je dan vervolgens een stuk papier voor je neus krijgt waarop onderaan staat 'hoe ziet die olifant in jouw tuin eruit?', dan is dat een prompt.

'Maar Emma,' roep je nu misschien, 'je mag toch niet in boeken tekenen?'

Van mij mag dat in dit boek dus wel. Sterker nog, het lijkt me fantastisch! En als het echt niet mag van degene die dit boek voor jou gekocht heeft, kun je altijd nog los papier gebruiken.

Weet je wat ik ook leuk zou vinden? Als je me jouw verbeeldingen opstuurt. Dat kan naar alvarenardis@storris.com. Dan kan ik zien hoe mijn woorden er in jouw hoofd uitzien.

Oké, genoeg gekletst. Tijd om het verhaal te gaan lezen.

Vorige keer leerden we Alvar, Ardis, hun vader en moeder en enkele van hun, al dan niet harige, vrienden kennen. Het leukste familielid kennen jullie echter nog niet. Dat is hun oma, Oma Thea.

Oma Thea is nogal een wildebras. Ze loopt bij voorkeur in meer dan zeven sloten tegelijk. In die sloten rolt ze daarna graag in de modder. Als je bij het woord 'oma' het beeld van een nette oudere dame in je hoofd hebt gekregen, gum dat dan maar uit. Oma Thea is wel op leeftijd, maar netjes is ze niet.

Niet dat netjes zijn sowieso iets positiefs is. Netjes blijven betekent meestal vooral dingen NIET doen. En dat past al helemaal niet bij Oma Thea.

Ik wil hier meteen van de gelegenheid gebruik maken om een belangrijke mededeling te doen: de Oma Thea uit dit verhaal is uitdrukkelijk gefantastiseerd. Dat betekent dat ze het resultaat is van een fantastisch staaltje fantasie. Het feit dat er in mijn familie een Oma Thea bestaat – en dat ze een rood vest heeft – is toeval. Echt. Die bewuste Oma Thea is dan ook niet beschikbaar voor vliegshows.

Waarom ik dat laatste schrijf, begrijp je wanneer je het volgende hoofdstuk leest...

Teken hier jouw oma

2. Oma op de kast

Alvar stak zijn hoofd uit het raam.
'Ardis, kom snel!'
'Wat is er?' riep Ardis terug.

'Oma zit op de kast en ze wil er niet afkomen.'

Ardis zuchtte diep en liep richting de keukendeur.

Onderweg deed ze snel haar wapperende haren in een vlecht. Oma weer. Die had altijd iets gekks. Ardis was benieuwd wat er nu weer aan hand was.

Ze trok de buitendeur open en ging naar binnen. Alvar wachtte in de gang.

'Het is de kast in de slaapkamer.' zei hij.

Broer en zus klommen samen de trap met het bloemetjestapijt op. De deur naar Oma's slaapkamer stond open. Ardis ging met haar handen op haar heupen in de deuropening staan.

'Oma Thea, wat doet u op die kast?'

'Vanaf hier kan ik beter wegvliegen.' antwoordde Oma Thea.

Haar korte roodbruine haar stond alle kanten op. Op haar wangen stonden blosjes van opwinding. Haar armbanden rinkelden terwijl ze haar armen op en neer bewoog.

Ardis stapte terug de gang op en keek haar broer vragend aan.

'Oma heeft aan de vliegzalf gezeten.' zei Alvar, terwijl hij met zijn ogen rolde.

'Nee!' Ardis sloeg van schrik haar handen voor haar mond.

'Dat meen je niet! Vorige keer dat ze dat spul te pakken kreeg, hebben we haar op honderd kilometer afstand op kunnen halen.'

Alvar knikte.

'Ik weet het. Blijkbaar heeft mamma het potje niet goed verstopt.'

'Zal ik het schepnet gaan halen?'

'Dat is goed. Dan probeer ik ondertussen het raam dicht te doen.'

Ardis holde met twee treden tegelijk de trap af. Ze rende meteen door naar buiten. In de schuur vond ze het grote schepnet. Ze ging naar de grote eik naast het huis en klom naar de tak bij Oma's raam. Eenmaal stevig op de tak hield ze het net voor de raamopening. Ze stak haar duim op naar Alvar.

Alvar tijgerde vliegensvlug over de vloer naar het raam.

Oma zag hem niet tot Alvar met zijn voet achter een stoelpoot bleef haken. De stoel viel met veel kabaal om.

Oma keek naar beneden en begreep meteen wat hij van plan was.

'Dat zal je niet lukken, mannetje' zei ze. 'Oma gaat er vandoor!'

Met een luid 'joehoe!' zette ze af van de kast en vloog ze richting het raam. Met een zwierige boog dook ze naar buiten. Ardis bewoog haar schepnet naar beneden, maar miste Oma op een haartje.

Kakelend van de lach scheerde Oma langs de boom. Ze draaide een looping, zwaaide naar haar kleinkinderen en vloog richting de voorkant van het huis.

'You snooze, you lose... Doei doei!'

Alvar liet zich razendsnel langs de regenpijp naar beneden glijden. Ardis klom vliegensvlug uit de boom. Ze renden naar hun fietsen die tegen het hek aangeleund stonden. Zo snel ze konden volgden ze Oma. Gelukkig had ze haar rode vest aan, waardoor ze goed zichtbaar was.

Ze snelden langs hun huis, dat naast dat van Oma Thea stond. Hun vader stond in de voortuin aan een beeld te werken.

'Kijk! Daar vliegt Oma, pappa. Ze is niet te houden.' riep Alvar.

Dalbert keek omhoog en liet meteen zijn hamer en beitel vallen. Hij rende naar zijn motor, sprong erop, startte hem en croste op zijn achterwiel het pad af. Grimm de wolf holde er luid huilend achteraan. Hij hield wel van een wedstrijdje. Het maakte zo'n kabaal dat Roslin, de moeder van Alvar en Ardis, naar buiten kwam. Ze schudde haar hoofd toen ze in de verte haar moeder zag vliegen.

'Ma heeft ook altijd iets gek. Zeker de vliegzalf gevonden.'

Ze pakte op een rustig tempo haar EHBO-tas en mobieltje en volgde op haar gemak haar man en kinderen op haar paarse fiets. De kleurige linten aan haar stuur wapperden vrolijk achter haar aan.

Zo ging het in een stoet door het bos heen naar de bewoonde wereld. Oma Thea vloog voorop, hoog in de lucht. Af en toe draaide ze luid joelend een looping of een schroef. Daarachter reed Dalbert op zijn motor. Omdat hij regelmatig omhoogkeek, was hij al een paar keer bijna uit de bocht gevlogen. Grimm hapte vrolijk naar zijn banden. Hij werd gevolgd door zijn twee kinderen die hun benen uit hun lijf traptten om bij te blijven. Tenslotte, een flink eind daarachter, kwam Roslin op haar fiets. Ze leek zich helemaal geen zorgen te maken. Fluitend peddelde ze door, terwijl ze met een glimlach op haar gezicht het uitzicht bewonderde.

‘Kijk daar, een buizerd.’ riep ze naar Ardis.

‘Mam, kijk daar, Oma,’ riep Ardis terug, ‘straks is ze verdwenen!’

‘Ach wel nee,’ zei Roslin, ‘Die komt niet ver. De vliegzelf is over een minuut of tien uitgewerkt.’

‘Wat?!’ Ardis’ ogen werden groot van schrik.

‘De vliegzelf is...’

‘Ja, ik hoorde je de eerste keer al.’ Ardis onderbrak haar moeder ongeduldig. ‘Hoe kan je daar nu zo kalm onder blijven?’

‘Zie je Oma’s rode vest?’ vroeg Roslin.